

Senest ajourført d. 4. januar 2011
J.nr.: 2009-5200-23

25. august 2009

Strategi for anvendelse af varetægtsfængsling og frihedsberøvelse efter udlændingeloven

1. Indledning

Frihedsberøvelse er lovgivningens mest indgribende foranstaltning over for et andet menneske. Frihedsberøvelse skal derfor altid anvendes med omtanke og kun, hvis og så længe det er nødvendigt for at tilgodese det ønskede saglige formål.

- Frihedsberøvelse skal have hjemmel i loven
- Frihedsberøvelse iværksættes altid efter en konkret og individuel vurdering
- Frihedsberøvelse iværksættes kun, hvis mindre indgribende foranstaltninger ikke er tilstrækkelige
- Frihedsberøvelsen skal altid være proportional og så kort som muligt
- Sager med frihedsberøvede skal prioriteres og fremmes mest muligt
- Der skal tages særlige hensyn til sårbare grupper (syge, ældre, mindreårige, gravide mv.).

Denne strategi fastlægger en overordnet ramme for politiets anvendelse af frihedsberøvelse i en udlændingeretlig sammenhæng.

Rigsadvokaten har i meddelelse nr. 5/2006 fastsat nærmere retningslinjer for anvendelsen af varetægtsfængsling efter udlændingeloven, der understøtter et strafferetligt formål.

2. Den retlige regulering

Udlændingeloven indeholder en række bestemmelser vedrørende frihedsberøvelse af udlændinge i forskellige situationer.

Bemærkningerne til de lovforslag, hvorved lovens regler om frihedsberøvelse er indført, indeholder udførlige redegørelser for reglernes forhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, Torturkonventionen og Børnekonventionen.

Politiet skal i konkrete sager om frihedsberøvelse sikre, at beslutningen om at frihedsberøve er i overensstemmelse med dansk ret og Danmarks internationale forpligtelser, herunder Menneskerettighedskonventionen. Dette indebærer, at danske myndigheder – såvel politiet som domstolene – skal sikre, at en afgørelse om frihedsberøvelse er i overensstemmelse med såvel konventionen som Menneskerettighedsdomstolens praksis, herunder kravene til lovgrundlag og proportionalitet.

Der sondres i udlændingeloven mellem to former for frihedsberøvelse, nemlig varetægtsfængsling efter § 35 og frihedsberøvelse efter § 36. Der er endvidere mulighed for varetægtsfængsling i forbindelse med en efterfølgende prøvelse af en afgørelse om udvisning, jf. udlændingelovens § 50, § 50 a og § 50 b.

Udlændingelovens § 35 supplerer retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling og kan anvendes i forbindelse med behandlingen af en straffesag mod en udlænding. Bestemmelsen kan anvendes til at sikre udlændingens tilstedeværelse under straffesagen, under eventuel appel, og indtil dommens bestemmelser om udvisning kan fuldbyrdes.

Udlændingelovens § 36 vedrører administrativ frihedsberøvelse af udlændinge. Bestemmelsen kan anvendes til at sikre muligheden for afvisning, for administrativ udvisning, for overførsel eller tilbageførsel eller for udsendelse af en udlænding, der i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet. Herudover er der efter § 36 i en række situationer hjemmel til at frihedsberøve en udlænding, der ikke i tilstrækkelig grad medvirker til udlændingemyndighedernes eller politiets sagsbehandling.

3. Generelle forhold i relation til varetægtsfængsling/frihedsberøvelse

I dette afsnit gennemgås en række generelle forhold, der altid skal iagttages, når politiet overvejer at anvende varetægtsfængsling eller frihedsberøvelse efter udlændingeloven.

Der indgår en lang række forhold i vurderingen af, hvorvidt en varetægtsfængsling/frihedsberøvelse er nødvendig, og hver enkelt sag skal afgøres efter en konkret og individuel vurdering.

Der skal altid indledningsvis foretages en vurdering af, hvorvidt der skal iværksættes frihedsberøvelse/varetægtsfængsling.

Herefter skal det løbende vurderes, om frihedsberøvelsen/varetægtsfængslingen af udlændingen skal opretholdes og eventuelt søges forlænget ved fristens udløb.

Indledningsvis skal politiet nøje overveje, hvilke sagsbehandlingsmæssige hensyn/formål varetægtsfængslingen/frihedsberøvelsen skal understøtte (straffesagsbehandling eller et udlændingeretligt hensyn/formål).

Ud over at varetægtsfængslingen/frihedsberøvelsen skal understøtte et udlændingeretligt formål, skal politiet i hver enkelt sag konkret kunne begrunde, hvad formålet med varetægtsfængslingen/frihedsberøvelsen er, og hvorfor den er nødvendig.

Ved den indledende vurdering af, om varetægtsfængsling/frihedsberøvelse skal iværksættes, indgår – alt afhængig af den konkrete situation – forskellige elementer, herunder

- Omstændigheder ved antræffelse (indrejseforhold, tid og sted)
- Asylansøger, herunder omstændigheder ved ansøgningens indgivelse
- Personlige forhold (helbredsmæssige og familiemæssige forhold)
- Udvist (dom eller administrativt)
- Kriminalitetens art
- Længden af frihedsstraf
- Udsigten til udsendelse, herunder forventet sagsbehandlingstid hos udlændingemyndighederne og hos udenlandske myndigheder i forbindelse med anmodning om rejsedokument/indrejsetilladelse
- Adfærd (tidligere forsvundet/medvirken til sagsbehandlingen/forsøgt at flygte fra politiet)
- Praksis på området.

Opregningen er ikke udtømmende.

Det kan erfaringsmæssigt være nødvendigt med en kortvarig frihedsberøvelse/varetægtsfængsling i den indledende fase af sagsbehandlingen for at få fastlagt/vurderet nærmere bestemte forhold (identitet, nationalitet, rejserute, eventuel Dublinforhandling, medvirken mv.). Det kan endvidere være nødvendigt at frihedsberøve/varetægtsfængsle i forbindelse med en udsendelse for at sikre en effektiv fuldbyrdelse af den trufne afgørelse om afslag på opholdstilladelse eller om udvisning. Situationen kan imidlertid også være den, at politiet vurderer, at en frihedsberøvelse/varetægtsfængsling er nødvendig under hele sagsforløbet.

Uanset hvilken situation der er tale om, er det afgørende, at politiet, forinden en frihedsberøvelse/varetægtsfængsling iværksættes, vurderer, om sagsbehandlingen/den resterende sagsbehandling kan forventes afsluttet inden for rimelig tid (proportionalitetskravet). Politiet skal således altid foretage en konkret proportionalitetsvurdering.

Udstrækningen af varetægtsfængslingen/frihedsberøvelsen beror ligeledes på en konkret vurdering af sagens omstændigheder.

Hverken udlændingeloven, dens forarbejder eller Menneskerettighedskonventionen fastsætter en øvre grænse for varigheden af en varetægtsfængsling/frihedsberøvelse. Grænsen for denne må derfor bero på en konkret vurdering af sagens omstændigheder.

Politiet skal således løbende – og ikke kun i forbindelse med en fristforlængelse – overveje, om frihedsberøvelsen stadig understøtter det oprindelige formål, og om det fortsat er nødvendigt og proportionalt at opretholde frihedsberøvelsen.

Den samlede længde af varetægtsfængslingen/frihedsberøvelsen afgøres konkret i hvert enkelt tilfælde bl.a. ud fra et proportionalitetshensyn, herunder den foreliggende retspraksis på området.

Særligt for så vidt angår udsendelsesfasen skal politiet løbende sikre, at udsendelsesbestræbelserne skrider fremad, og at de ikke trækker unødigt ud. Jo længere tid en udlænding har været varetægtsfængslet/frihedsberøvet, jo større krav stilles der til sandsynliggørelsen af, at en udsendelse er nært forestående.

4. Situationer, hvor anvendelsen af varetægtsfængsling/frihedsberøvelse kan understøtte/fremme sagsbehandlingen

Politiet vil som nævnt altid skulle afgøre spørgsmålet om anvendelse af varetægtsfængsling/frihedsberøvelse ud fra en konkret og individuel vurdering.

Nedenfor gennemgås forskellige situationer med henblik på at angive nogle overordnede vejledende retningslinjer for anvendelsen af varetægtsfængsling/frihedsberøvelse. Beskrivelsen af situationer er ikke udtømmende.

4.1. Asylsager

Efter Flygtningekonventionen har enhver ret til at søge asyl. Den omstændighed, at en udlænding ansøger om asyl, kan således ikke i sig selv begrunde anvendelse af frihedsberøvelse. Der kan være anledning til at sondre mellem forskellige situationer, som asylansøgere kan befinde sig i.

4.1.1. Ansøgningsituationer/-tidspunktet

En asylansøger, der ved indrejsen eller umiddelbart herefter af egen drift retter henvendelse til de danske myndigheder og ansøger om asyl, bør som altovervejende hovedregel ikke frihedsberøves.

Ansøger udlændingen ikke om asyl i umiddelbar forbindelse med indrejsen i Danmark eller straks ved antræffelse af politiet, bør vurderingen være mere nuanceret. En frihedsberøvelse kan overvejes i de situationer, hvor asylansøgeren ikke har godtgjort, at asylansøgningen er indgivet, så snart det var praktisk muligt efter ankomsten til Danmark. Det bør således tillægges betydelig vægt, hvilken situation udlændingen er antruffet i (har udlændingen selv rettet henvendelse, er udlændingen antruffet ved en intern udlændingekontrol eller i forbindelse med begået kriminalitet, foreligger der formodning for længerevarende ulovligt ophold i Danmark mv.).

Situationen er således erfaringsmæssigt ofte den, at udlændinge først ansøger om asyl, når de føler sig ”tvunget” hertil, f.eks. i forbindelse med, at politiet afslører dem ved forsøg på ulovlig indrejse i Danmark, eller fordi de efter indrejsen opholder sig ulovligt i Danmark og tilfældigt antræffes af politiet, eventuelt i forbindelse med kriminalitet.

Har omstændighederne ved udlændingens ophold i Danmark åbenbart karakter af, at udlændingens reelle hensigt ikke er/har været at ansøge om asyl, kan varetægtsfængsling/frihedsberøvelse overvejes.

Politiet skal i hver enkelt sag nøje overveje, om asylansøgeren skal frihedsberøves, medens undersøgelserne i den indledende asylfase pågår.

Frihedsberøvelse kan anvendes, såfremt asylansøgerens identitet og rejserute ikke er/skønnes fastlagt, herunder når udlændingen ikke er i besiddelse af identitetspapirer, rejselegitimation mv., og når der i den indledende asylsagsbehandling er grundlag for at undersøge mulighederne for en Dublinforhandling, jf. nærmere nedenfor i afsnit 4.1.2. om Dublinforordningen.

Frihedsberøvelse kan således iværksættes, hvis udlændingen er uidentificeret, og der er mulighed for at foretage yderligere undersøgelser af udlændingens identitet, bl.a. via en fingeraftryksforespørgsel i Eurodac. Viser yderligere undersøgelser – tidligt i forløbet – f.eks. i forbindelse med en fingeraftryksforespørgsel, at udlændingen ikke har fortalt sandheden om sin identitet og rejserute, kan udlændingen have en særlig interesse i at skjule sig og sløre identitet og rejserute. I sådanne tilfælde vil et pålæg om opholdssted og meldepligt som udgangspunkt ikke være tilstrækkeligt til at sikre udlændingens tilstedeværelse.

Det må endvidere indgå som et vægtigt argument i forhold til en indledende frihedsberøvelse, hvis det kan bevises eller sandsynliggøres, at udlændingen har opholdt sig ulovligt i Danmark gennem længere tid uden at rette henvendelse til de danske myndigheder, eller hvis der i øvrigt er omstændigheder, der tyder på, at udlændingen har til hensigt at skjule sig for myndighederne – ”gå under jorden”.

4.1.2. Dublinsager

Dublinforordningen fastslår princippet om, at én og kun én medlemsstat er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af EU-medlemsstaterne.

Sager vedrørende asylansøgere, der skal tilbageforhandles til et andet EU-land, som efter forordningens kriterier er ansvarligt for behandlingen af ansøgningen, kan som regel afsluttes inden for relativ kort tid med en tilbageførsel/overførsel af udlændingen til det ansvarlige EU-land.

Udlændingen har ved at rejse til Danmark umiddelbart ved sin adfærd vist, at han/hun ikke har til hensigt at opholde sig i det land, hvor asylansøgningen bliver/skal behandlet/behandles, og hvor udlændingen således har ret til at opholde sig, medens ansøgningen behandles.

I sager, hvor Dublinforordningen kan bringes i anvendelse, f.eks. når der foreligger et hit i Eurodac, vil frihedsberøvelse som udgangspunkt kunne anvendes. Frihedsberøvelsen skal sikre en effektiv og hurtig sagsbehandling og dermed understøtte formålet med Dublinforordningen.

4.1.3. Udeblivelse fra en samtale hos udlændingemyndighederne eller en afhøring hos politiet eller manglende medvirken i øvrigt

Der er i udlændingeloven en række bestemmelser, der giver mulighed for at frihedsberøve en udlænding, der udebliver fra afhøringer ved politiet eller udlændingemyndighederne.

I sådanne tilfælde kan en helt kortvarig frihedsberøvelse være nødvendig med henblik på at sikre en effektiv behandling af asylansøgningen.

Udebliver udlændingen fra en samtale hos udlændingemyndighederne, bør frihedsberøvelse kun iværksættes efter drøftelse med udlændingemyndighederne og efter anmodning fra disse.

Har udlændingen ved sin adfærd klart tilkendegivet, at han/hun ikke ønsker at medvirke til sagens oplysning eller eventuelle udsendelsesbestrebelse kan en frihedsberøvelse overvejes med henblik på en effektiv sagsbehandling.

4.1.4. Kriminelle asylansøgere udvist ved dom eller ved en administrativ beslutning

For denne gruppe af udlændinge er udgangspunktet, at der skal ske varetægtsfængsling efter udlændingelovens § 35, stk. 2, eller frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36, stk. 3, for at sikre en effektiv fuldbyrdelse af

afgørelsen om udvisning. For så vidt angår asylansøgere, der er administrativt udvist, fremgår det af bemærkningerne til udlændingelovens § 36, stk. 3, at det vil være udgangspunktet, at en frihedsberøvelse iværksat efter denne bestemmelse opretholdes under den resterende asylbehandling.

En frihedsberøvelse eller varetægtsfængsling skal være i overensstemmelse med dansk ret og Danmarks internationale forpligtigelser, herunder Menneskerettighedskonventionen, og praksis fra de danske domstole og Menneskerettighedsdomstolen.

Det følger af det almindelige proportionalitetsprincip, at der ikke må være et misforhold mellem udvisningsgrundlaget – det vil sige det strafbare forhold, der ligger til grund for udvisningen – og iværksættelsen/opretholdelsen af frihedsberøvelsen. Et strafbart forhold kan således være så beskeden, at en frihedsberøvelse ikke vil være proportional. Der skal ligeledes tages hensyn til forventet sagsbehandlingstid hos udlændingemyndighederne og/eller tidsperspektivet for en overførsel/tilbageførsel efter Dublinforordningen eller udsendelse efter afslag.

4.1.5. Asylansøgere i udsendelsesposition

Formålet med at frihedsberøve en asylansøger i udsendelsesposition er at sikre udlændingens tilstedeværelse i forbindelse med effektueringen af udlændingemyndighedernes afgørelse om tilbageførsel/overførsel efter Dublinforordningen eller udsendelse efter afslag på asyl.

Har asylansøgeren ikke været frihedsberøvet tidligere i forløbet under asylsagens behandling, skal der foreligge ganske særlige omstændigheder, før politiet iværksætter en frihedsberøvelse i forbindelse med udsendelsen.

Frihedsberøvelse kan således anvendes, når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, eller udlændingen på andre måder lægger hindringer i vejen for forberedelsen af tilbagesendelses- eller udsendelsesprocessen.

En sådan situation kan bl.a. forekomme, hvor udlændingen klart ved sin adfærd viser en manglende interesse for at medvirke til en udsendelse (f.eks. ved at afgive skiftende forklaringer om nationalitet og identitet, ved at tilkendegive ikke at ville medvirke, ved at forsvinde eller ved i øvrigt ikke i tilstrækkelig grad aktivt at bidrage til udsendelsesbestræbelserne).

Er en udsendelse nært forestående, øges udlændingens interesse i at forsvinde væsentligt, og der kan være begrundet frygt for, at den afviste asylansøger vil unddrage sig politiets bestræbelser på at håndhæve udlændingemyndighedernes afgørelse om, at den afviste asylansøger skal udrejse af Danmark. Det kan derfor være nødvendigt at frihedsberøve udlændingen for at sikre en effektiv

effektivering af udsendelsen. Det bør i denne situation ud over udlændingens øvrige medvirken indgå i overvejelserne, hvorvidt udlændingen har overholdt en eventuel meldepligt. Det er i disse situationer endvidere vigtigt, at der foretages en vurdering af, hvorvidt en eventuel frihedsberøvelse, der påtænkes udstrakt helt indtil gennemførelsen af udsendelsen, vil være proportional. Hvis dette ikke vurderes at være tilfældet, skal frihedsberøvelsen ikke iværksættes.

Behandlingen af en udsendelsessag afhænger af, om den afviste asylansøger medvirker til udsendelsen eller ej, og af, om den pågældende har de nødvendige (gyldige) rejsedokumenter. De tilfælde, som i særlig grad kan give anledning til problemer i udsendelsesfasen, er sådanne, hvor der skal skaffes rejsedokumenter/indrejsetilladelse hos hjemlandets myndigheder/transittilladelser mv. til en udlænding, der ikke vil medvirke til udsendelsen og dermed heller til at få udstedt rejsedokument mv. I sådanne sager kan sagsbehandlingstiden være meget langvarig.

I overvejelserne om anvendelse af frihedsberøvelse/varetægtsfængsling kan det indgå, hvorvidt udlændingen ønsker at medvirke. Der skal dog under alle omstændigheder foretages en proportionalitetsvurdering.

4.2. Udlændinge der er udvist af Danmark ved dom

Det bør så vidt muligt tilstræbes, at en udlænding, der er udvist ved dom i forbindelse med en idømt frihedsstraf, kan udsendes umiddelbart efter endt afsoning. Er dette ikke muligt, kan det overvejes at varetægtsfængsle/frihedsberøve udlændingen, indtil en udsendelse kan ske.

Ved vurderingen af, om der skal iværksættes varetægtsfængsling eller frihedsberøvelse over for udlændinge, der ved dom er udvist af Danmark på grund af kriminalitet, indgår den idømte strafs længde, den pådømte kriminalitets art og tidsperspektivet for en udsendelse som væsentlige elementer.

4.2.1. Fængselsstraffe over 3 måneder

En længerevarende fængselsstraf (over 3 måneder) indikerer, at udlændingen har begået alvorlig kriminalitet, og såfremt udlændingen ikke umiddelbart kan udsendes i forbindelse med løsladelsen, bør der som udgangspunkt iværksættes en varetægtsfængsling efter endt afsoning.

Formålet med varetægtsfængslingen er at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning.

Højesteret har i en række sager taget stilling til den tidsmæssige udstrækning af varetægtsfængslingen i tilfælde, hvor udlændingen havde været frihedsberøvet efter endt afsoning i medfør af udlændingelovens § 35 i over et år. Højesterets

praksis viser, at i de tilfælde, hvor der ikke er udsigt til en udsendelse inden for en overskuelig fremtid, indgår proportionalitetshensyn med betydelig vægt, når udlændingen har været varetægtsfængslet 4-5 måneder udover det tidspunkt, hvor fuld tid er/ville være afsonet.

På tidspunktet for prøveløsladelsen skal det vurderes, hvorvidt en udsendelse kan forventes effektueret, inden proportionalitetshensyn taler imod en fortsat fængsling. Kan politiet allerede på prøveløsladelsestidspunktet forudse, at der ikke er udsigt til en udsendelse inden for en overskuelig tid, bør det med betydelig vægt indgå i overvejelserne om varetægtsfængsling, hvor alvorlig kriminalitet udlændingen er dømt for, herunder om der er tale om personfarlig kriminalitet. Det bør endvidere indgå i overvejelserne, hvorvidt det er muligt at effektuere en udsendelse, såfremt udlændingen aktivt medvirker hertil.

4.2.2. Fængselsstraffe under 3 måneder

Kan udvisningen ikke effektueres i umiddelbar forlængelse af afsoningen, bør en varetægtsfængsling overvejes. I den forbindelse er det af afgørende betydning, at der er udsigt til en udsendelse inden for kort tid.

Udlændinge, der kun har fået en kortere fængselsstraf (op til tre måneder), og hvor der ikke er udsigt til en udsendelse inden for de næste 6 måneder, bør således som udgangspunkt ikke varetægtsfængsles, idet det vil være stridende mod proportionalitetshensyn.

4.2.3. Afviste og administrativt udviste udlændinge

Der vil være tale om udlændinge, der har begået mindre alvorlige former for kriminalitet eller ordensforseelser, og hvor en eventuel straffesag kan afgøres med en advarsel eller en bøde.

Frihedsberøvelse kan overvejes i den indledende fase, indtil det er afklaret, hvorvidt udlændingen skal ud- eller afvises. Frihedsberøvelse iværksættes således indledningsvis i forventning om, at Udlændingetjenesten træffer afgørelse om ud- eller afvisning.

Udlændinge, der behandles efter reglerne om administrativ udvisning, har ofte ikke en bolig eller opholdssted i Danmark, hvor mindre indgribende foranstaltninger kan iværksættes.

Ved vurderingen af, om frihedsberøvelsen skal opretholdes, indgår det som et væsentligt element, under hvilke omstændigheder udlændingen er antruffet i Danmark (er der f.eks. tale om en udlænding, der har opholdt sig ulovligt i Danmark igennem længere tid). Herudover indgår det med betydelig vægt, hvorvidt den pågældende medvirker og samarbejder om identitetsfastlæggelse og

udrejsen i øvrigt. Ligeledes er det i disse sager en afgørende faktor, at en udsendelse kan effektueres inden for kort tid.

Har udlændingen fra starten vist sin ”onde vilje”, og kan en udsendelse effektueres i løbet af ganske kort tid, kan en frihedsberøvelse opretholdes for at sikre en effektiv effektivering af afvisningen eller udvisningen.

4.2.4. EU-borgere og familiemedlemmer mv.

EU-reglerne om arbejdskraftens frie bevægelighed mv. sætter grænser for medlemsstaternes adgang til at ud- og afvise EU-borgere og dermed også for muligheden for en frihedsberøvelse/varetægtsfængsling efter udlændingelovens regler i forbindelse hermed.

Praksis på området er ikke afklaret.

4.3. Udlændinge der skønnes af være ofre for menneskehandel

Politiet kommer typisk i kontakt med udlændinge, der skønnes at være ofre for menneskehandel, i forbindelse med sager om ulovligt ophold og/eller ulovligt arbejde og i sager om dokumentfalsk i prostitutionsmiljøet. Der vil ofte være anledning til en indledende kortvarig frihedsberøvelse, jf. ovenfor punkt 4.2.3., indtil Udlændingetjenesten har truffet afgørelse om, hvorvidt udlændingen er offer for menneskehandel. Træffer Udlændingetjenesten afgørelse om, at udlændingen er offer for menneskehandel, tilbydes den pågældende en refleksionsperiode og forberedt hjemsendelse, og udlændingen skal derefter løslades til et beskyttelsestilbud.

Træffer Udlændingetjenesten afgørelse om, at udlændingen ikke er offer for menneskehandel, afhænger en fortsat frihedsberøvelse af udlændingens opholdsstatus i Danmark og udsigten til en udsendelsen, jf. ovenfor afsnit 4.2.3.

4.4. Mindreårige

Der er ingen nedre aldersgrænse for anvendelsen af frihedsberøvelse og varetægtsfængsling efter udlændingeloven. Det bemærkes dog, at en varetægtsfængsling efter udlændingelovens § 35 forudsætter en straffesag, og varetægtsfængsling efter udlændingelovens § 35 kan således kun anvendes over for udlændinge over 15 år, jf. straffelovens § 15.

Frihedsberøvelse og varetægtsfængsling af mindreårige (under 18 år) udlændinge – med hjemmel i udlændingeloven – skal imidlertid så vidt muligt undgås. Frihedsberøvelse må således alene finde sted, såfremt helt særlige omstændigheder gør sig gældende, og en eventuel, helt undtagelsesvis frihedsberøvelse/varetægtsfængsling skal i givet fald være så kortvarig som muligt.

